

NURUDDIN FARAH

Sevse de Dövse de Benim Avrupa'm!
My Europe, Right or Wrong!

66

Nuriddin Farah
Yazar,
şimdi
Nijerya'da
oturuyor,
Somali
doğumlu.

Writer, presently
living in Nigeria,
born in Somalia.

Çoğu Avrupalı tüm dünyanın, kendi kıtalarının bir parçası haline gelebilmek için umutsuzca çırpındığından kuşku duymaz. Batı Avrupa'da yaşamak insanların gözünde cennetten farksızdır. Oysa bu hiç de doğru değildir. Çoğu Afrikalı ve Asyalılar varoluşlarını idame ettirebilmek için yeterli bir şansa sahip olsalar, kendi ülkelerinde kalmaktan mutluluk duyarlardı. Ama hepsinden kötüsü, gelecekteki "kitlesele göçler" konusundaki yaygın yanlış kanıların, diğer kıtaların sakinlerini Avrupa'yı ziyaret etmek istemeseler de, istemeseler de, serbest dolaşımdan alıkoyabilmesidir.

Kısa süre önce Harare'deki uluslararası bir konferansa katılmam için, toplantıyı düzenleyenler bana Londra'dan Addis Ababa'ya giden bir Lufthansa uçağında yer ayırmışlardı. Böylece, ABD'de başlamış olan sıkıcı yolculuğumun ilk durağı Londra olmuştu. Uçağıma yetişecek bir saatte Heathrow'da olabilmek için sabah üçte uyandım, iki taksiye bindim ve birbuçuk saat sonra, Lufthansa'nın kontrol bankosuna vardığımda uçağı binme şansımın bulunmadığını anladım.

Nedenini merak ettim, bagajımı alan yer hostesi Almanya vizemin sona ermiş olduğunu söyledi. Sesimde üstünlük taslayan bir kınama ifadesiyle, seyahatimi Almanya'da bitirmeye niyetli olmadığım konusunda hanımı aydınlattım. Ve, sesimdeki iğneleyici, küçümseyici tonun dozunu daha da arttırarak, zaten Frankfurt'ta sadece 40 dakika kalacağımı ve bu kırk dakikanın da bana, geçerli bir giriş belgesine sahip olduğum bir ülkeye Etiyopya'ya giden uçağı yakalamak için ancak yeteceğini söyledim. Yer hostesi, eşine ender rastlanır bir yavaşlıkla konuşarak, vizemi yenilemezsem uçağı binemeyeceğim konusunda beni bilgilendirdi. İşte o zaman iyice öfkelen dim ve bu şekilde aşığılanmamda şu ya da bu ölçüde

Most Europeans are convinced that the whole world is desperately trying to become a part of their specific continent. Living in Western Europe is by those people considered a paradise. This is simply not true. Most Africans and Asians are happy to remain in their home countries, if they have a decent chance to survive. But the most outrageous is, that the general misconceptions about future "mass migration" can prevent inhabitants of other continents to move about freely. And this regardless of whether they want to visit Europe or not.

On my way to an international conference in Harare not long ago, the organizers had booked me on a Lufthansa flight from London to Addis Ababa, where I would break the first leg of my tedious trip which had begun in the USA. To get to Heathrow in time for my flight, I woke up at three in the morning and took two taxis, only to discover one and a half hours later, once I got to Lufthansa's checking counter, that I had no chance of boarding the plane.

I wondered why, and the ground hostess checking in my luggage pointed out that my visa to Germany had expired. With a touch of superior reproach in my voice I enlightened the lady that I hadn't planned to break my journey in Germany. I went on, topping up the dose of sarcasm in my tone, that in any case I had only a 40-minute lay-over in Frankfurt, forty sufficient minutes in which I would catch my flight to Ethiopia, a country for which I had a valid document of entry. With singular slowness, the ground hostess informed me that I wouldn't be able to get on the flight unless I had my visa renewed.

It was then that I let go of my temper showering all manner of abusive terms on anybody whom I suspected had anything whatsoever to do with this my humiliation. Whereupon a Lufthansa Checking Supervisor arrived on the scene, and took me aside to inform me that their decision not to accept me as a passenger was part of an elaborate chain of new legislations that the airline had received from the German authorities, a

NURUDDIN FARAH

67

dahil olduğundan kuşkulandığım herkese hakaretler yağdırdım. Bunun üzerine bir Lufthansa Bilet Denetçisi sahneye çıktı ve beni bir kenara çekerek, yolcu olarak kabul edilmemem konusundaki kararlarının, uçak şirketinin Alman yetkililerden aldığı ayrıntılı bir yeni yasalar zincirinin, AT yurttaşı olmayan herkesin Almanya'ya girişini kısıtlayan gaddarca bir yeni yönetmelik serisinin parçası olduğunu söyledi.

Sonra da bana, başka şeylerin yanı sıra benim, yolculuğumun başladığı yere tekrar giriş hakkım da bulunsa ve varacağım ülkeye de giriş hakkım olsa, ve beni oraya götürün uçağın içinde bile kalacak olsam, vizem olmadığı müddetçe, yürürlükteki koşullara göre, sadece bir Alman uçağına binmemi, bir saniyeliğine bile olsa Alman toprağına ayak basmam değil, aynı zamanda ülkenin hava sahasına girmemi dahi yasaklayan önlemlerin yazılı olduğu 48 saat önce gelmiş bir bilgisayar çıkışını gösterdi. Gene de şiddetle ve daha sert bir dille protesto ettim ama nafile, çünkü sonunda yaptığım şey bagajımı alarak, bu kez Kahire üzerinden Addis Ababa'ya giden ve ne yazık ki, ertesi gün öğleden sonra saat dörtte hareket eden başka bir uçağı, bir British Airways uçağına yer ayırtmak oldu.

Bilgisayarın, seyahatimin sonunda varacağım yeri olmasa da, güzergâhımı değiştirmesini bekledim. Addis'e bu yolculuğun yirmi dört saat daha fazla vakit alacağını hesapladım, beddua etmek için kozmosun bütün

zamanına sahip olacağım bir yirmi dört saat! Ama kime beddua edecektim?

Kendime beddua, saflığıma beddua, hatta içinde yaşadığım Avrupa ve Afrika dünyalarına beddua, sözün kısası, beni kozmopolitan yapan her şeye beddua! Sanırım kendime beddua etmekle, aşağılanma sonrasında yeniden dengemi kazanmaya çabalıyordum ve böylece kozmopolitliğimi tanımlayan yanlarımla Berlin, Londra, Paris ve kendi bağlamında Mogadişu gibi, insanların toplandığı yerleşim birimlerinin metropol doğalarından tad alan özelliklerimle, kendi benliğim arasına mesafe koyuyordum. Yoksa her isteyen bu metropollere yerleşip, kök salmaya buyur edilebileceği benim hayalhanemdeki bir yakıştırma

draconian set of new regulations restricting entry of non-EC citizens into Germany.

She then showed me a print-out of the 48-hour-old measures, which stated, among other things, that not only would I not be permitted under the prevailing conditions to board any German plane, but neither would I be allowed to touch German soil or enter that country's air space for the duration of a single second, even if I had right of reentry into where my journey was beginning and had right of entry into the country of my destination, and even were I to stay on in the very aircraft that had taken me there: *unless I had a visa!*

Still I protested vigorously and in a harsher language, but to no avail, because eventually I did what I had to do. I recovered my baggage, and stood at another Lufthansa counter to be booked on a flight to Addis Ababa, this time via Cairo, and on a British Airways which, to my chagrin, wouldn't leave until after four p.m. that day. As I waited for the computer to alter the designation but not the final destination of my travel, I calculated that my trip to Addis would take some twentyfour hours longer, twentyfour hours in which I had all the time in the cosmos to curse! But curse whom?

Curse myself, curse my naïveté, indeed curse the European and African worlds in which I lived; in short, curse everything that went into making a cosmopolitan out of me! I suppose by cursing myself I was trying to recover my equilibrium after being humiliated and was thus taking distance from those aspects of me which defined my cosmopolitanism, those very traits which delighted in the metropolitan nature of any conglomerate settlement such as Berlin, London, Paris or for that matter Mogadiscio, ancient places of human habitation where I had been under the illusion that anyone was welcome to put down their roots, for was that not how these mighty cultural centres were brought into being? And I was beginning to dread who I had become:

NURUDDIN FARAH

miydi, ya da çok eskiden beri nice insanların yeri/yurdu olmuş bu mekânlar, bu güçlü kültür merkezleri böyle yerler değil miydiler?

Ve neye dönüşmüş olduğumu dehşetle düşünmeye başlıyordum: Avrupa hakkında derin bilgiye sahip Afrikalı bir parya mıydım, yoksa o kıtada çok dostu olan Somalili bir *cosmopolito* mu, veya o kıtadaki birçok dostundan *benvenuto*'nun (hüsnu kabul) gördüğü için, *mal d'Europe*'a (Avrupa hastalığına) tutulacağına benzemeyen biri mi? Ben ki, yapıtları Avrupa'da yayımlanmış bir yazardım, bir Avrupa diliyle yazmıştım, romanlarım ve oyunlarım çoğu Avrupa'nın diller Babil'inden birine ya da ötekine çevrilmişti.

Bir-iki gün önceden haberim olsa Almanya'ya üç aylık ziyaretçi vizesi alırdım, hatta belki de, bir pasaport polisinin, benim istenmeyen ziyaretimi merkezi bir kontrol noktasına hiç acelesi olmaksızın ileterek, beni aşağılayacağını bile bile Frankfurt'ta durak yapabiliirdim diye kendi kendime biraz daha beddua ettim. Sonunda nefret ve yalanın göz yaşartıcı politikalarına beddua ettim, göçmeni sanki seçim kazançlarının istatistiklerine işleyen, tek tek her koyu renkli insanın, kendi kendine üreten soyutlamaların toplamını artıracığını düşünen, belki de, her kara deriliyi, Avrupa'yı bataklık haline getiren o sözümona göç seli denen şeye katılacak küçük bir damla gibi görerek, tek haneli bir sayıya indirgemeye niyetli Le Pen'vâri *politices*'e lanet ettim. Ve benim Frankfurt havaalanı zeminindeki kırk dakikalık transit varlığımın Avruparanoyanın hamurunu nasıl zenginleştireceğini merak ettim.

O andaki durumumun yol açtığı gerilimler birbirini etkilerken, insanın kendisine, son varacağı yer havayolu şirketi yönetmeliklerinin kara kaplı kitabında açıkça belirtilmiş *bona fide* bir yolcunun (transit?) geçiş hakkını teminat altına alan uluslararası anlaşmayı herhangi bir ülkenin yetkilileri keyfi olarak bozabilir mi sorusunu sormanın sırası geldiğini düşündüm. Biz, Afrika'da ve dünyanın diğer yerlerinde, Avrupa Kalesi'ne karşı nasıl tepki gösterecektik?

an African pariah with a deep knowledge of Europe, a Somali *cosmopolito* who had many friends in that continent, who, having received the *benvenuto* of many friends on that continent, was not likely to suffer from *mal d'Europe*? I, a writer whose work had been published in Europe, and who wrote in a European language, and many of whose novels and plays had been translated into one or the other of Europe's Babel of tongues!

I cursed myself some more, thinking that given a couple of days' notice I might have organized a three-month visitor's visa into Germany, perhaps, even break my journey in Frankfurt where an immigration officer would humiliate me by taking his time as he communicated my unwelcome presence to a central control point. Finally I cursed the lamentable politics of hate and of falsehood, cursed the Le pen-brand of *politicos* who insisted on working the migrant, as it were, into the statistics of their electoral gains, who were intent on turning every single dark person into a digit which they hoped would boost the total of their self-serving abstractions, perhaps reduce every black into a mere trickle joining the so-called flood of migrants with which Europe is allegedly swamped. And I wondered how my presence for a transitory forty minutes on the grounds of Frankfurt airport might have enriched the humus of Europaranoia?

In the interplay of tensions resulting from my present condition I thought it would bear asking oneself the question if the authorities of many country could arbitrarily break the international covenant, which guarantee the right of (transit?) passage to a *bona fide* traveller whose final destination is clearly defined in the book and verse of airline regulations? How were we, in Africa and other parts of the world, to react to Fortress Europe? An ideology of Eurocentrism benefitting from horror tactics, a philosophy based on a Swastika of arson attacks on children and women refugees, acts of Eurocentrism which

NURUDDIN FARAH

Dehşet taktiklerinden yararlanan bir Avrupa merkeziliği ideolojisine, çocuk ve kadın mültecilere yönelik kundakçılık saldırılarının Gamalı Haçına dayanan bir felsefeye, ırksal nefretin alevlerini körükleyen Avrupa merkeziliği edimlerine? Peki ama bütün bunların göç olayı ile ne ilgisi vardı? Ve kendi kendimi, Avrupa'da ne zaman ekonomik durgunluğa dayanan bir iç bunalım olsa, gönüllü kitle göçleri ve ayak takımının sınır dışı edilmesi olaylarının yaşandığı konusunda uyardım; 1596'da Londra Valisine yazan Kraliçe Elizabeth'in "uyruklarımızın nafakasına ortak oldukları için" (birkaç kötü hasat olmuştu ve o sıralar nüfus sadece üç milyondur!) kraliyet topraklarındaki karaderililerin sınır dışı edilmesini önermesi; 17nci ve 18nci yüzyıllarda ayaktakımının yurtdışına çıkartılarak, Yeni Dünya denen yerde mahkûmların gönderildiği sürgün kolonilerine kitleler halinde sevkedilişleri; 1920'lerde gene İngiltere'de Londra'nın Doğu yakasında Moselite faşistlerin çoğu Somalili olan karaderililere saldırıp onları bir günah keçisi olacakları sırada meydana gelen, göze en çarpan topluluğa yönelik ırkçı saldırı olayları gibi.

Birinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından Avrupa siperlerinde dövüşmüş karaderili birliklerin nasıl terhis edildiklerini ve yoksullar ile evsizlere nasıl katılıp St. Giles Circus çevresindeki sokaklarda ısınmak için nasıl asker yürüyüşüyle dolaştıklarını;

karaderililerin oturduğu geçici meskenlerin, bugünün Avrupa'sında meydana gelenlerle kıyaslanacak şekilde nasıl saldırıya uğradığını, yakıldığını ya da taşlandığını da hatırladım. Acaba Avrupa ne vakit dış bir bunalımla karşı karşıya kalsa, kapılarını kapatma eğilimi gösteriyor olamaz mı diye merak ettim?

Gazeteler Afrika, Asya ve Doğu Avrupa'dan gelen mülteci kılığındaki göçmen sellerinden, refah içindeki Batı Avrupa'nın savakları önünde kaynaşan istenmeyen insan sellerinden söz etmektedir. Benim bu makalelerin yazarlarını kasıtlı olarak yanlış bilgi vermekle suçlamam ahlak dışı mı olur? Yarı gerçekleri böyle hayasızca dile getirmenin Avrupa Kalesi'nin,

fan the flames of racial hatred? And what bearing has any of this to do with the phenomenon of migration?

II

And I reminded myself of how whenever there was an internal crisis in Europe due to economic depression, one experienced voluntary mass emigration and deportation of the underclass; how in 1596 Queen Elizabeth writing to the Lord Mayor of London suggesting that the blacks in her realm be deported "as they were taking food out of her subjects' mouths" (there had been a series of bad harvests, and the population at the time was a mere three million!); how in the 17th and 18th centuries the underclass were deported en masse to penal colonies in the so-called New World; how in the 1920s in Britain again there were instances of racial attack on the most visible community when the Moselite fascists marched on the black in London's East end to engage the blacks, many of whom were Somalis, in an escape-goating pitched battle.

I recalled how as a direct followup of the ending of the First World War, black troops who fought in Europe's trenches were demobilised and left to join the destitute and the homeless, marching the streets around St. Giles Circus in an attempt to keep warm; how lodging houses where blacks lived were attacked, burnt or stoned in ways comparable to what's occurring in today's Europe. Could it not be, I wondered, that whenever there was an external crisis, Europe tended to close its gates?

And as a result of Europe's growing hysteria newspapers all over this continent speak of floods of migrants masquerading as refugees originating in Africa, Asia, and Eastern Europe, floods of unwanted humanity depicted as bestial hordes swarming at the sluices of well-to-do Western Europe. Would it be unethical of me to accuse the authors of these articles of deliberate misinformation? Would it be considered defamatory to assume that such barefaced telling

NURUDDIN FARAH

sermayesi haline geldiğini varsaymak hareket mi sayılır? Bu okuma özürlü Avrupa-merkezcilerinin bazılarını; doksan yaşını idrak etmiş biri, İmparatorluk Avrupası'nın, ekonomik stratejilerinin mimarları dünyanın neresini kafalarına takmışlarsa oraya silah zoruyla girmeyi pratikte ve teoride benimsediğini; Kitab-ı Mukaddes'ten kaynaklanan hiçbir adalet duygusu ya da herhangi bir dünyevi ahlak duygusunun denizaşırı ülkeleri fethetme gücüne sahip olan bu açgözlü adamların o ülkelerin yarı-insan, yarı-hayvan diye tanımladıkları insanların kendi mülkiyetleri altına alarak taşınır mallara indirgemelerine, kendi evlerinde ikinci ya da üçüncü sınıf vatandaş kalıbına döktükleri o ülkelerin yerlilerini kıyıma uğratmalarına engel olmadığını gözleriyle görmüştür, diye uarmaya değer mi?

Hele hele, eğer istatistiklerden söz edeceksek ya da "göçmen veya mülteci selleri" ibaresini kullanacaksak! Acaba günümüzün yanlış bilgi sahibi Avrupa-merkezcileri, ilk kez 1685'te İngilizler tarafından, Katolik çoğunluğun zulmünden kaçan Huguenot Protestanları için Nantes Bildirisi'nden sonra sığınacak bir yer arayan Huguenot'lar için kullanılmış bir terim olan "mülteci" kelimesinin kökenine inmekle ilgilenirler mi? Afrika'da bu kelime hiç yankılanmamıştı ve yakın zamanlara kadar da duyulmuş değildi. Şimdi düşünüyorum da, yukarıda söz ettiğimiz gazeteler, bu yüzyılın Le Pen'leri, Duchannonlar'ı ya da Enoch Powell'ları son onbeş kadar yılda başka bir yere kalıcı olarak yerleşmek üzere kaç Avrupalının göç ettiğini öğrenmekle acaba ilgilenirler miydi, bu rakamları bilmek isterler miydi? Tarafı ve tumturaklı iddialarında dengeli bir görüş sunma dürüstlüğünü gösterirler miydi? Doğdukları yerleri başka bir yere yerleşmek için terkeden Avrupalıların sayısının, insanları, hor gören bir edayla bir sel olarak tanımlanan Avrupalı olmayan bütün kişilerin sayısını fersah fersah aştığını kabul etme dürüstlüğünü gösterirler miydi?

Öyle ya, seksen yaşındaki bir kişi yaklaşık otuz milyon İtalyanın Yarımada'yı terkettiğini

of half-truths has become Fortress Europe's stock-in-trade? Is it worthwhile to remind some of these ill-read Eurocentrists that within the living memory of a nonnogenarian it had been the practice and policy of Imperial Europe to shoot its way to wherever in the world the architects of its economic strategies had set their hearts and minds, and no sense of scriptural justice, no sense of secular morality prevented these greedy men from massacring the natives of the lands across the seas, lands they took possession of because they had the power to conquer, whose peoples they reduced to chattels, men and women whom they described as half-human, half-beast, and whom they moulded into second-or third-class citizenry in their own lands of origin.

And if we're to talk of statistics, or to use the phrases, "floods of migrants or refugees"! I wonder if today's ill-informed Eurocentrists would at all be interested in tracing the origin of the word "refugee", a term which was first used by the English in 1685 to describe the Huguenot Protestants fleeing persecution by the Catholic marojity, Huguenots seeking asylum after the Edict of Nantes had been passed! In Africa the the word had no resonance, and wasn't heard of until recently. Come to think of it, would the aforementioned newspapers, the Le Pens, the "Duchannons" or the Enoch Powells of this century be interested in finding out how many Europeans migrated elsewhere to settle permanently in the past fifteen or so years, would they be keen to know what their figures are? Would they have the honesty to offer a balanced view in their biased declamations: that the number of Europeans who left the areas of their birth to settle somewhere else far exceeds all the persons of non-European origin whose presence is disdainfully described as a flood?

Why, nearly thirty million Italians left the Peninsula within the living memory of an octogenarian! Why, half a million Germans leave their homeland yearly even today to take up

NURUDDIN FARAH

gözleriyle görmüştür. Öyle ya, bugün bile yılda yarım milyon Alman, başka bir yere yerleşmek için yurtlarını terketmekte! Öyle ya, altmış milyondan fazla İngiliz yuvalarını terkederek denizler aşmış ve Afrika, Avustralya, ABD ya da Kanada'ya kesin olarak yerleşmiş durumda! Yeni Dünya denen yere ulaşan Afrika soyundan gelme en büyük grup buraya kendi özgür iradeleriyle gitmemiş, bizzat bu Avrupalı mülteciler ve göçmenler tarafından, köle olarak zorla götürülmüştür!

Son zamanlara kadar büyük gruplar halinde Avrupa'ya ya da Kuzey Amerika'ya göç eden Afrikalılar diye bir şey yoktu, kimse de bu kıtadan gelen mültecilerle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bunlar 1980'li yıllarla birlikte, o kıtanın çeşitli yerlerinde patlak veren iç çatışmaların ardından ortaya çıkan olaylardır. Muazzam miktarda mültecinin çıktığı tek ülke, apartheid uygulayan Güney Afrika'dır, burada da sorumlunun kim olduğunu biliyoruz! Avrupalıların gözü yaşlı bir şekilde mülteci selinden söz ettiklerini duyduğum zaman, dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Somali'nin, ister inanın ister inanmayın, ülke parçalanmaya başlayana kadar, her üç kişiden biri başka bir yerden gelmemesine muazzam bir mülteci nüfusu barındırdığını hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Ülkenin sınırından, yerinden yurdundan edilmiş büyük bir insan kitlesinin ülke sınırının ötesinde geldiği Malawi'de de durum farklı değil.

Ben şahsen Avrupalıların onların kıtasına gelmiş çok daha küçük bir göçmen akınının gereklerini karşılayamadıklarını söylemelerini, mantığa hakaret sayıyorum.

Ve Avrupa'nın artan isterisinin bir sonucu olarak bu kıtanın dört bir köşesindeki göç sorununa ilişkin tavırlar bölgeden bölgeye farklılık gösterir. Afrika'da hemen hemen bütün hükümetlerin kendi yurttaşlarına çıkış hakkı tanımamaya ilişkin bildirimleri vardır, ilk kez kıtayı sömürgeleştiren Avrupalı güçlerin kabul ettirdiği bürokratik bir önlemdir. Ne ki, nitelikli kızlarının ve oğullarının eğitim gördükleri kuzey yarıküresinde kalması ya da daha kârlı işler bulmak üzere sonunda oraya dönmesi nedeniyle, her türlü beyin kanaması geçiren de gene

residence somewhere else! Why, over sixty million Britons abandoned their homesteads to cross the seas and take up permanent residence in Africa, Australia, the USA, or Canada! And the largest contingent of African descent ever to have made it to the so-called New World didn't go there on their free will but were forcibly taken there by these very European emigrés and settlers as slaves!

Until recently the world hadn't known of Africans migrating to Europe or North America in large numbers, nor had anyone to deal with refugees coming from that continent. These are an eighties phenomenon, following civil strifes which have erupted in various parts of the continent. The only country that had produced refugees in immense quantities had been apartheid South Africa, and there we know who is responsible! When I hear of Europeans speaking lamentably of the refugee flood I cannot help remembering that Somalia, one of the poorest nations in the world, until the country began to fall apart, believe it or not, supported such a large population of refugees, to the extent that one in a every three had come from somewhere else. The situation is no different in Malawi, where there is a large influx of displaced persons originating across that country's border.

Personally I find it an affront to logic for Europeans to say that they are unable to meet the needs of the small influx of migrants that have come their way.

III

Attitudes differ from one area of the world to another over the question of emigration. In Africa, almost all governments have edicts denying their own citizens the right of exit, a bureaucratic measure first imposed on the continent by the European powers which colonized it. And yet, more than any other locality Africa appears to have suffered all manner of brain hemorrhages given that most of its highly qualified sons and daughters either

NURUDDIN FARAH

Afrika'dır.

1960'lı yılların ortası ile 1970'li yıllarda Afrika'da, en iyilerimizi Avrupa'ya bağışladığımız, buna karşılık da yoz yardım görevlileri ve diğer uzmanlar şeklinde en kötülerini aldığımız yolunda bir inanış vardı. Belki sıra şimdi, bugünlerde ilk kez olarak Avrupa'ya ılımlı bir boyutta göçmen işçi ihraç eden Afrika'ya geldi. Öyle bile olsa, Afrika'nın, göçleri çoğu kez maddi manevi destek bulan Avrupa ile mukayese edilecek bir göç stratejisi yoktur ve başka bir yere yerleşmiş olan Afrikalıların çoğu, göçlerin, yetkililerin yardımı olmaksızın gerçekleştirmiştir.

Göç politikasına yakın bir politikası olan bir tek Afrika ülkesi biliyorum: Sudan. Bu politika da yalnızca Arap ülkelerinde çalışan yurttaşlarıyla ilgilidir, daha önce kendilerini desteklemiş olan Sudan'ın ekonomisini bu kez onların desteklemesi için gelirlerinin bir bölümünü yola bir projeye yatırmalarını öngörüyor, yani, sadece vergi toplama şeklinde istismarcı bir amaç taşıyor. Buna karşılık, İtalya gibi Avrupa devletlerinin, nereye yerleşirlerse yerleşsin kendi yurttaşlarının en iyisini elde etmelerini sağlayan birkaç ana göç politikası var. Vaktiyle bir "Yurt Dışındaki İtalyanlar Dairesi" vardı ki, bunun yerini daha sonra "Direzione Generale della Emigrazione" (Göçmen İşleri Genel Müdürlüğü) aldı. Ancak 1980'li yıllar, daha az sayıda İtalyan, Alman ve İngiltere'nin ülkelerini terk ettiği İtalya, Almanya ya da İngiltere'de yeni bir genel görünüşü ortaya koyuyor. Buna karşılık, bir kısmı hukuki statüye sahip olan, bazısı da olmayan daha çok sayıda yabancı göçmen işçi geliyor, hiçbir Abruzzian'ın üstlenmek istemeyeceği düşük ücretli işçileri yapmak üzere örgütsüz bir sürü halinde gelen göçmen işçilerdir bunlar. Ve ne gariptir ki, yıllardır yurtdışında çalışan yurttaşları için bir politikası olan İtalya gibi bir ülke, bugüne kadar göçmenlik üzerine herhangi bir yasa çıkarmayı gerekli görmüş değil. İngiltere, Fransa ve Almanya ise gittikçe daha kendi içine batmış, kendi içine dönük hale geliyorlar. Avrupa, benim Avrupam, Sevse de Dövse de! sloganını duyuyorsunuz sık sık, tedirgin edici

stayed on in the countries of the northern hemisphere where they trained or eventually returned to them to take up more lucrative positions.

There was a common saying in the Africa of the midsixties and seventies that we donated our best to Europe, and in return we received its worst in the shape of corrupt aid workers, and other so-called experts. Possibly the times have caught up with Africa, which nowadays exports migrant labours to Europe in medium measures for the first time ever. Even so, Africa has no emigration strategy comparable to that of Europe, which is often supported and funded, and many of the Africans who've made it elsewhere have done so without help from the authorities.

I can think of only one African country, namely the Sudan, which had anything coming close to a policy of emigration, and that only with regard to nationals working in the Arabian, and for the exploitative purpose of tax collection, given that these nationals were made to pay a certain portion of their income into a scheme whose principal idea was to boost the Sudanese economy which had earlier supported them. Whereas European states, like Italy, had in place several key emigration policies, which made sure that their peoples got the best out of where they ended up. There was a "Department of Italians Abroad", which in time was replaced by the "Direzione Generale della Emigrazione".

The decade of the eighties, however, marks a new outlook in Italy, Germany or Britain, with fewer Italians, Germans, Britons leaving their respective countries, and more foreign immigrant workers coming, some enjoying legal status, some not, immigrant workers who arrive as a disorganised horde to perform the lowly paid jobs no Abruzzian would wish to undertake. And yet it is strange that a country, like Italy, which had in place for years a policy for its citizens working abroad hasn't to-date thought it necessary to establish a legislation on immigration. And

NURUDDIN FARAH

bir yankılanması olan bir ibare, insanın hafızasını eski faşizm günlerine götürüyor; günümüzde ve bu çağda herhangi bir kıtanın, ister kara ister sarı, beyaz ya da yeşil olsun yalnızca belirli bir ırka ait olabileceği konusunda ısrar eden herhangi bir dışlayıcı fikir kadar kâbus uyandıran ve saçma sapan bir görüş.

Britain, France and Germany are becoming more ingrown, more inward-looking.

And you hear the slogan *Europe, my Europe, right or wrong!*, a phrase with a disturbing resonance, taking one's memory back to the erstwhile days of fascism, a notion as nightmare-producing and as absurd as any exclusivist idea which insists in this day and age that any continent might belong exclusively to any one given race, black, yellow, white or green!